

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 359/2018-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Derevjaníkom, Kamenárska 17/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 227/2017-155 z 26. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. januára 2018 (v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu a zároveň aj v listinnej podobe, pozn.) doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 227/2017-155 z 26. októbra 2017 (ďalej len „uznesenie krajského súdu I“)

a zároveň navrhol zrušenie uznesenia Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 D 237/2014-130 z 12. decembra 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“), uznesenia krajského súdu č. k. 9 CoD 5/2015-255 z 30. októbra 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu II“) a uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 217/2016-346 z 25. septembra 2017 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v dedičskej veci po nebohom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] st., zomrelom 27. marca 2014 (ďalej len „poručiteľ“), bol sťažovateľ (ku dňu podania sťažnosti, pozn.) ako jeho dedič (syn) účastníkom konania o dedičstve vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 D 237/2014 (ďalej len „konanie o dedičstve“). Predmetom dedičstva po poručiteľovi bol aj byt č. 51 nachádzajúci sa v bytovom dome na [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „byt“).

3. Sťažovateľ podaním doručeným okresnému súdu 11. novembra 2014 navrhol, aby okresný súd v rámci konania o dedičstve v zmysle § 175e ods. 1 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov účinného do 30. júna 2016 urobil neodkladné opatrenie, a to ustanovením ním označenej osoby za správcu dedičstva, resp. bytu (ďalej len „návrh na ustanovenie správcu dedičstva“).

4. Uznesením okresného súdu bol tento návrh na ustanovenie správcu dedičstva ako nedôvodný zamietnutý.

5. Na základe riadne a včas podaného odvolania sťažovateľa (riadneho opravného prostriedku) bolo uznesením krajského súdu II uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdené.

6. Následne sťažovateľ podal proti právoplatnému uzneseniu krajského súdu II riadne a včas dovolanie (mimoriadny opravný prostriedok), ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu ako neprípustné odmietnuté. Uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 10. novembra 2017.

7. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uvádza:

«...Tento prípad je príkladom totálneho zlyhania súdov Slovenskej republiky, od Okresného až po Najvyšší, robiť si povinnosti, ktoré im v dedičskom konaní ukladá zákon, čím porušili sťažovateľove základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

... Ako jasne a nepochybne vyplýva z ustanovení Civilného mimosporového poriadku (CMP), § 179 až 186, povinnosť zabezpečiť dedičstvo počas dedičského konania je povinnosťou súdov. Podľa § 204 ods. 2, až „Po skončení prejednávania dedičstva súd zruší vykonané zabezpečenie dedičstva, ak k jeho zrušeniu nedošlo už skôr.“ Podľa § 201, „Dedičia môžu veci patriace do dedičstva počas konania scudziť alebo urobiť iné opatrenia presahujúce rámec obvyklého hospodárenia len so súhlasom súdu.“ Nič v súčasných zákonoch Slovenskej republiky ani len nenaznačuje, že povinnosť zabezpečiť dedičstvo majú dedičia. Naopak, § 182 CMP výslovne stanovuje, že ak na zabezpečenie dedičstva súd ustanoví jedného z dedičov ako správcu, ten s tým musí súhlasiť...

...Vlastnícke právo k veciam patriacim do dedičstva sa nenadobúda smrťou poručiteľa v praktickom živote ani podľa slovenského zákona, pretože je podmienené odkladacími podmienkami podľa § 36 ods. 1, 2 a 5 OZ. Týmto sú prejav vôle dedičov dedičstvo neodmietnuť (§ 463 ods. 1 OZ), spôsobilosťou dedičov (§ 469 OZ), a hlavne potvrdením súdu o tom, kto sú dedičia, ktorí vlastnícke právo k jednotlivým veciam patriacim do dedičstva smrťou poručiteľa nadobudli (§ 481 - 484 OZ)...

... Keďže dedičia do ukončenia dedičského konania nemajú k veciam patriacim do dedičstva vlastnícke právo (v skutku k nim nemajú žiadne právo pomimo toho ktoré im priznáva § 201 CMP), pre zabezpečenie aby práva jak všetkých dedičov tak veriteľov počas dedičského konania mohli byť čo najlepšie uspokojené, procesné predpisy stanovené v CMP sú absolútne kľúčové. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí..., uviedol: vo všeobecnosti zmyslom neodkladných opatrení (s účinnosťou od 1.7.2016 neodkladných úkonov - § 179 C. m. p.) v dedičskom konaní je, aby nedošlo k poškodzovaniu alebo znehodnocovaniu dedičstva. Jedným z neodkladných opatrení je aj ustanovenie správcu dedičstva, ktorého účelom je ochrániť hodnoty tvoriace dedičstvo pred možnou ujmom, resp. urobiť úkony

na zachovanie tohto majetku. Za správcu dedičstvo bolo možné ustanoviť len toho, kto s ustanovením súhlasí. V praxi bolo ustanovenie správcu využívané predovšetkým v prípadoch, ak poručiteľ bol podnikateľom o bolo to dôležité z povahy jeho podnikateľskej činnosti, alebo v iných prípadoch, keď by bez odbornej správy mohlo dôjsť k zníženiu, resp. k zániku majetkových hodnôt poručiteľa alebo si to vyžadoval rozsah predmetu dedičstva.

...Ustanovenie správcu počas dlhého dedičského konania aspoň na také veci ako je poručiteľov byt, za ktorý treba každý mesiac platiť je preto nie vec ktorú musia súdu preukázať dedičia, ale potreba (v zmysle § 179 CMO) a súdna povinnosť urobiť aj bez návrhu...

... Nesprávne je aj tvrdenie Najvyššieho súdu, že účelom neodkladných opatrení rozhodne nebolo, aby súd (súdny komisár) riešil v konaní o dedičstve spory dedičov o tom, ako majú veci patriace do dedičstva užívať. Obsah dovolateľom navrhovaného neodkladného opatrenia však svedčí o tom, že so ním v podstate majú riešiť nezhody dedičov v užívaní nehnuteľnosti (bytu) patriacej do dedičstva do skončenia konania o dedičstve. Takéto neodkladné opatrenie nespĺňa účel, ktorému má neodkladné opatrenie v dedičskom konaní slúžiť...

... Za byt treba každý mesiac platiť SVB, čo je pre dedičov, ktorí byt neužívajú len čistá strata, zatiaľ čo bez vlastníckeho práva alebo ex offio poverenie vykonávať ohľadom bytu právne úkony, dedičia nemôžu na byt uzatvoriť ani právoplatnú nájomnú zmluvu. Predmetný byt ma trhovú prenajímateľnú hodnotu 550 eur mesačne a počas vyše troch rokov čo žiaden z dedičov nebol ustanovený ako správca bytu s oprávnením ho prenajať, dedičom ušiel zisk vyše 20 tisíc eur.

... K uzneseniu Krajského súdu, vydaného senátom 9Co... je potrebné poukázať na skutočnosť, že ako vidieť z tej sťažnosti, dôvodom prečo Prenájom veci patriacej do dedičstva ani odvolací súd nepovažuje za neodkladné opatrenie na zabezpečenie dedičstva a k predaju bytu, nemôže dôjsť pred ukončením dedičského konania, keďže tento je predmetom dedičstva..., je presne ten, že sudcovia tohto senátu zákon stále vykladajú tak, že dedičia nadobúdajú vlastnícke právo k bytu už smrťou poručiteľa. To je, bohužiaľ, deformácia asi všetkých na Slovensku vyškolených právnikov, ktorú spôsobil bývalý režim. Súdny a sudcovia Slovenskej republiky, ktorá je súčasťou Európskej únie majú ale povinnosť

spravovať sa nie tým čo ich učili na nejakej právnej škole pred 20-30 rokmi, ale podľa toho čo sľúbili podľa

lánku 145 ods. 4 Ústavy SR pred tým, než sa ujali sudcovskej funkcie, „že sa budem spravovať ústavou, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami... a zákonmi, budem vykladať zákony a rozhodovať podľa svojho najlepšieho presvedčenia, nezávisle a nestranne.“ Senát 9Co sa tým zjavne neriadil, čím porušil sťažovateľove právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces ako sťažovateľ uviedol vo svojom dovolaní...

No a hore uvedené platí ešte viac na sudkyňu Okresného sudu Bratislava V v konaní 1 D/237/2014. Voči porušeniu základných práv sťažovateľa jej uznesením 1 D/237/2014-130 sťažovateľ poukazuje na to čo uviedol vo svojom odvolaní... To, že okresný súd porušil sťažovateľove základné práva aj tým že doposiaľ nerozhodol o sťažovateľovom druhom návrhu na zabezpečenie dedičstva... alebo účastníkom konania nikdy nezaslal pohľadávky, ktoré do dedičského konania prihlásil veriteľ... ktorý neskôr byt patriaci do dedičstva kvôli týmto pohľadávkam vydražil, snád' nepotrebuje ani ďalší komentár...»

8. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/227/2017- 155 z 26. októbra 2017 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 6Cdo/217/2014, prípadne uzneseniu Krajského súdu v Bratislave 9CoD 5/2015-255, prípadne uzneseniu Okresného súdu Bratislava V 1D/237/2014-130 súd zrušuje a vec vracia danému súdu na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia [REDAKOVANÉ] v sume 325,42 € na účet jeho právneho zástupcu do 10 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

III.

**K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa
ústavy a listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru
uznesením krajského súdu I**

14. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ namietal porušenie označeného základného práva podľa ústavy a listiny, ako aj práva podľa dohovoru uznesením krajského súdu I aj sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 28. novembra 2017. Ako to samotný sťažovateľ v sťažnosti z 28. novembra 2017 uviedol *«... Keďže za byt vyše 3 roky nikto neplatil Spoločenstvu vlastníkov bytov („SVB“), to si chce tento dlh teraz vymôcť dražbou bytu, aj keď doposiaľ žiaden dedič nenadobudol vlastnícke právo k bytu»*. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ podal okresnému súdu návrh na vydanie neodkladného opatrenia podľa § 324 ods. 1 v spojení s § 325 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinný od 1. júla 2016 (ďalej aj „CSP“), o ktorom rozhodol okresný súd uznesením č. k. 6 C 34/2017-81 zo 14. septembra 2017 jeho zamietnutím. Na základe riadne a včas podaného odvolania ako riadneho opravného prostriedku sťažovateľa bolo uznesením krajského súdu I uznesenie okresného súdu č. k. 6 C 34/2017-81 zo 14. septembra 2017 potvrdené ako vecne správne.

15. O sťažnosti sťažovateľa doručenej ústavnému súdu 28. novembra 2017 rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 638/2017 z 12. decembra 2017 tak, že sťažnosť odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Z odôvodnenia uznesenia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 638/2017 z 12. decembra 2017 vyplýva, že východiskom argumentácie sťažovateľa bolo jeho presvedčenie, podľa ktorého *„Vlastnícke právo k bytu sa nadobúda vkladom do katastra nehnuteľností, čo veľa krát potvrdil aj Najvyšší súd SR. Z § 151f ods. 2 OZ jasne a nepochybne vyplýva, že záložné právo k bytu, ku ktorému nadobudne dedič vlastnícke právo až v budúcnosti právoplatným uznesením o dedičstve a jeho následným vkladom do katastra nehnuteľností, vznikne až keď sa v budúcnosti splnia tieto podmienky. Slová o byte a nebytových priestorov sú v tomto ustanovení v skutku tie isté ako názov zákona Národnej rady Slovenskej republiky o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, č. 182/1993 Z. z., a zjavne boli mienené, aby poukázali na to, že záložné právo k bytu a nebytovému priestoru, ktoré môže vzniknúť podľa § 15 ods. 1 tohto zákona, môže vzniknúť*

až potom, keď o vlastníckom práve k bytu bude rozhodnuté v súdnom konaní o dedičstve o v správnom konaní o vklade do katastra nehnuteľností.“.

Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 28. novembra 2017 teda argumentoval tým, že „...pokiaľ dedič nie je uvedený ako vlastník bytu na liste vlastníctva dostupnom z katastrálneho úradu, žiaden záujemca o kúpu bytu mu zaň nedá peniaze a žiadna banka mu naň nedá úver/hypotéku. List vlastníctva z katastrálneho úradu je dokladom preukazujúcim vlastnícke právo k nehnuteľnostiam už stovky rokov v celom civilizovanom svete a žiaden iný výklad vlastníckeho práva k bytu v právnom štáte neobstojí. V členskom štáte EU nemôže byť v trhovej hodnote 110 tisíc eur scudziť dedičom Spoločenstvo Vlastníkov Bytov kvôli pohľadávke 2 000 eur a predat' ho na dražbe za 70 tisíc eur nejakému známemu, zatiaľ čo zákon zabráňuje predat' byt počas dedičského konania dedičom samým za normálnu trhovú cenu.“. Ústavný súd námietky sťažovateľa preskúmal a dospel k záveru, že jeho sťažnosť bola zjavne neopodstatnená.

16. Podľa § 24 zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak

a) sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené,

b) ústavný súd v tej istej veci koná,

c) navrhovateľ sa ním domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu.

17. Jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorý je zakotvený v čl. 2 ústavy, vyjadruje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobe, ktorý ustanoví zákon. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ústavnosti vychádza pri svojej jurisdikcii dôsledne z uvedeného ústavného princípu (ktorý musí rešpektovať každý orgán verejnej moci), a preto z hľadiska medzí, rozsahu a spôsobu môže uplatňovať štátnu moc iba v zákonnom a ústavnom rámci (čl. 2 ods. 2 ústavy), čo sa považuje v podmienkach právneho štátu za *conditio sine qua non* pre akúkoľvek legitímnu činnosť jej orgánov.

18. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie označeného základného práva podľa ústavy a listiny, ako aj označeného práva podľa dohovoru uznesením krajského

súdu I, pričom sťažovateľ už podal ústavnému súdu sťažnosť 28. novembra 2017, ktorou namietal porušenie toho istého základného práva podľa ústavy, listiny a práva podľa dohovoru tým istým uznesením krajského súdu I, pričom ústavný súd jeho námietky preskúmal a skoršiu sťažnosť sťažovateľa z 28. novembra 2017 odmietol uznesením sp. zn. I. ÚS 638/2017 z 12. decembra 2017 pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa z 10. januára 2018 v časti namietaného porušenia označeného základného práva podľa ústavy, listiny a práva podľa dohovoru uznesením krajského súdu I sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol.

19. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu I) odmietol pre jej neprípustnosť [podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde].

K navrhovanému zrušeniu uznesenia okresného súdu, uznesenia krajského súdu II a tiež uznesenia najvyššieho súdu

20. Ako to už bolo uvedené, sťažovateľ sa v petite sťažnosti domáha zrušenia uznesenia okresného súdu, uznesenia krajského súdu II a tiež uznesenia najvyššieho súdu, avšak bez toho, aby výslovne navrhol vysloviť, ktoré základné či iné právo (práva) boli týmito uzneseniami porušené. Je pravda, že v odôvodnení sťažnosti sťažovateľ poukazuje na porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa ústavy a listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru uznesením okresného súdu, uznesením krajského súdu II a tiež uznesením najvyššieho súdu, avšak tieto jeho tvrdenia môže ústavný súd považovať iba za súčasť argumentácie, a nie za relevantný návrh, o ktorom môže ústavný súd rozhodnúť.

21. Ústavný súd uvádza, že postup, pri ktorom by ústavný súd zrušil uznesenie všeobecného súdu bez predchádzajúceho vyslovenia, že práva sťažovateľa boli týmto uznesením porušené, ústava a ani zákon o ústavnom súde neumožňujú. Zrušenie rozhodnutia je totiž viazané na vyhovie sťažnosti a deklarovanie, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené základné práva alebo slobody,

prípadne ľudské práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (čl. 127 ods. 2 ústavy, § 54 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

22. Sťažovateľ sa v petite sťažnosti nedomáhal toho, aby ústavný súd vyslovil, že ním iba v rámci argumentácie sťažnosti označené základné právo podľa ústavy a listiny, ako aj právo podľa dohovoru boli uznesením okresného súdu, uznesením krajského súdu II a tiež uznesením najvyššieho súdu porušené (tieto uznesenia následne bez ďalšieho žiada v časti petitu zrušiť), a preto sa ústavný súd možným porušením týchto práv sťažovateľa nezaoberal.

23. V súvislosti s nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti ústavný súd uvádza, že sťažovateľ je zastúpený advokátom. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva

a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konanie, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (obdobie II. ÚS 117/05). Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

24. Z uvedených dôvodov preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu, uzneseniu krajského súdu II a tiež uzneseniu najvyššieho súdu) odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

25. Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo Trestného poriadku.

26. Podľa § 125 ods. 2 CSP (ustanovením § 473 CSP sa zrušil Občiansky súdny poriadok, pozn.) podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu (zákona č. 215/2002 Z. z. o elektronickej podpise a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pozn.) treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu a ak sa dodatočne nedoručí v lehote do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

27. Ústavnému súdu bolo 12. januára 2018 v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu (prostredníctvom e-mailovej správy) doručené ďalšie podanie sťažovateľa označené ako „*Opravená sťažnosť*“, ktorou sťažovateľ sťažnosť doručenú ústavnému súdu 10. januára 2018 v časti návrhu (petitu) na vyslovenie porušenia ním označených základných a iných práv síce opravil (zmenil), avšak keďže sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) toto svoje podanie, ktoré je nepochybne podaním vo veci samej, dodatočne v lehote do desiatich dní (a vôbec dosiaľ, pozn.) ústavnému súdu v listinnej podobe, ako ani v elektronickej podobe autorizovanej podľa osobitného predpisu nedoručil, ústavný súd podľa § 125 ods. 2 CSP na toto podanie sťažovateľa neprihliadol (pozri bod 31 argumentácie toho uznesenia).

28. V sťažnosti je výrazne oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje najmä na návrh výroku rozhodnutia, ktorého vyslovenia sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti (m. m. III. ÚS 2/05, II. ÚS 19/05), keď znenie petitu sťažnosti už vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa nemá ústavný súd dôvod spochybňovať.

29. Týmito pravidlami sa ústavný súd spravoval aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa. V danom prípade to znamenalo, že ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť iba v rozsahu korešpondujúcom s návrhom na rozhodnutie vo veci samej (petitom).

30. Zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu 10. januára 2018, resp. z jej petitu je zjavné, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa ústavy a listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru uznesením krajského súdu I.

31. Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou, resp. ďalšou časťou jej petitu zjavne iba dôsledkom zrejmej nesprávnosti v písaní spisovej značky medzi inými domáha zrušenia rozhodnutia označeného ako „*Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 6 Cdo/217/2014*“, avšak z ostatného obsahu sťažnosti, resp. z poukazu v súvislosti s týmto rozhodnutím v sťažnosti na jej „*Prílohu 1*“ (pozri prvú vetu na s. 2 sťažnosti a Prílohu 1 sťažnosti) je nepochybné, že sťažovateľ má na mysli práve uznesenie najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 217/2016-346 z 25. septembra 2017.

32. Sťažovateľ sa teda touto sťažnosťou, resp. ďalšou časťou jej petitu domáha zrušenia aj uznesenia okresného súdu, aj uznesenia krajského súdu II, aj uznesenia najvyššieho súdu.

33. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalšom procesnom návrhu sťažovateľa na náhradu trov konania v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa ním ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júla 2018